

РЕШЕНИЕ

№ 992

гр. София, 18.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 22.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов

Димитрина Петрова

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9071** по описа за **2020** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на И. П. Ц. срещу Решение от 10.07.2020г., постановено по н.а.х.д.№ 2892/2020г. по описа на СРС, наказателно отделение, 8-ми състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 19-4332-028191/14.01.2020г., издадено от началник група О „ПП-СДВР“.

С касационната жалбата се иска отмяна на съдебното решение като неправилно и незаконосъобразно и а се постанови друго, с което да се отмени наказателното постановление.

Ответникът по касация - СДВР, редовно призован не изпраща представител и не изразява становище по касационната жалба.

Административен съд София - град, V - ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди наведените с жалбата касационни основания, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 АПК, във вр.с чл.63, ал.1, изр. второ ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, от надлежна страна, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

С Наказателно постановление № 19-4332-028191/14.01.2020г., издадено от началник група О „ПП-СДВР“ на И. П. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева, на основание чл.179, ал.2, пр.1 от ЗДвП, за нарушение по чл.20, ал.2 от същия закон.

С касираното решение СРС е потвърдил наказателното постановление. За да постанови своя съдебен акт, първоинстанционния съд е събрал необходимите доказателства, въз основа на които е мотивирал краен извод, с който е приел, че в хода на административнонаказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, довели до ограничаване правото на защита на нарушителя, а вмененото нарушение е доказано по безспорен и категоричен начин.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че атакуваното решение е валидно и допустимо като постановено от родово и местно компетентен съд, след валидно сезиране, постановено срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, а по същество правилно

При стриктно спазване на процесуалните правила районният съд е събрал необходимите и относими доказателства, които са били нужни за изясняване на спорните обстоятелства по делото, с което не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила. На базата на тях изяснил подробно фактите по делото, които факти се споделят и от настоящата инстанция, поради което не е необходимо тяхното преповтаряне.

Правилно е приложен материалния закон. Съгласно чл. 20, ал. 2 от ЗДвП водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. Нормата съдържа различни хипотези, предвиждащи определено поведение, каквото следва да имат водачите на пътни превозни средства с цел осигуряване безопасността на движението. В случая водачът е привлечен към административнонаказателна отговорност поради несъобразяване на избраната от него скорост със състоянието на пътя, конкретно е посочено, че не е съобразен факта, че пътната настилка е била заснежена. При извършване на нарушение, свързано с несъобразена скорост е от значение дали водачът е съобразил скоростта с конкретните условия и е управлявал с такава скорост, че да не загуби управление над автомобила и да причини ПТП. Фактическият състав на правната норма не изисква посочване на конкретна скорост, с която следва да бъде управляван автомобила и непосочването на такава скорост в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление не е нарушение. Скоростта следва да е в рамките на разрешената, но съобразена с конкретната обстановка и ситуация на пътя и да позволява на водача да контролира непрекъснато МПС -то, което управлява, съгласно чл. 20, ал. 1 от ЗДвП. Обстоятелството, че управляваният от санкционираният водач автомобил е самокатастрофирал в пътната канавка е достатъчно доказателство, че

водачът е изгубил контрол над автомобила и причината за това е несъобразена скорост с конкретната пътна обстановка и с мократа пътна настилка. Тези факти са вписани в акта за установяване на административно нарушение, в протокола за ПТП. В акта няма възражения на водача, не са подадени такива и в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, а в попълнената декларация е отразено от водача, че причината за ПТП е предприето изпреварване и наличието на насрещно движещи се автомобили. Актът за установяване на административно нарушение е редовно съставен, подписан от актосъставителя и един свидетел, присъствал при установяване на нарушението, в съответствие с чл. 43, ал. 1 от ЗАНН. Съгласно чл.189, ал.2 ЗДвП, в административнонаказателното производство редовно съставеният акт за установяване на административно нарушение има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В процесния случай актосъставителят и свидетелят, посочен в акта за установяване на административно нарушение са се подписали под съдържащите се в него констатации относно фактическата обстановка при извършване на нарушението, което е потвърдено и със свидетелските показания на актосъставителя в хода на съдебното производство. В хода на съдебното следствие не са посочени и не са ангажирани доказателства, които да оборват отразените в акта за установяване на административно нарушение фактически констатации, потвърдени от свидетелските показания. При тези данни е незаконосъобразен извода на въззивния съд, че не е спазен чл. 52, ал.4 от ЗАНН и наказателното постановление е издадено без да е доказано извършено административно нарушение. В хода на административно-наказателното производство са събрани всички относими доказателства, извършено е разследване, фактите са установени и въз основа на тях е направен обоснован и законосъобразен правен извод за извършено административно нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП. Размерът на наложената глоба е в предвидения в закона размер, административнонаказващият орган е взел предвид нормата на чл. 27 от ЗАНН при определяне на размера на наказанието, предвид на което наказателното постановление в тази му част следва да бъде потвърдено.

По изложените съображения касационната инстанция намира, че въззивното решение е валидно, допустимо и правилно и като такова следва да се остави в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд – София град, V-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА срещу Решение от 10.07.2020г., постановено по н.а.х.д.№ 2892/2020г. по описа на СРС, наказателно отделение, 8-ми състав

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:.....

ЧЛЕНОВЕ: 1. ....

2.....